

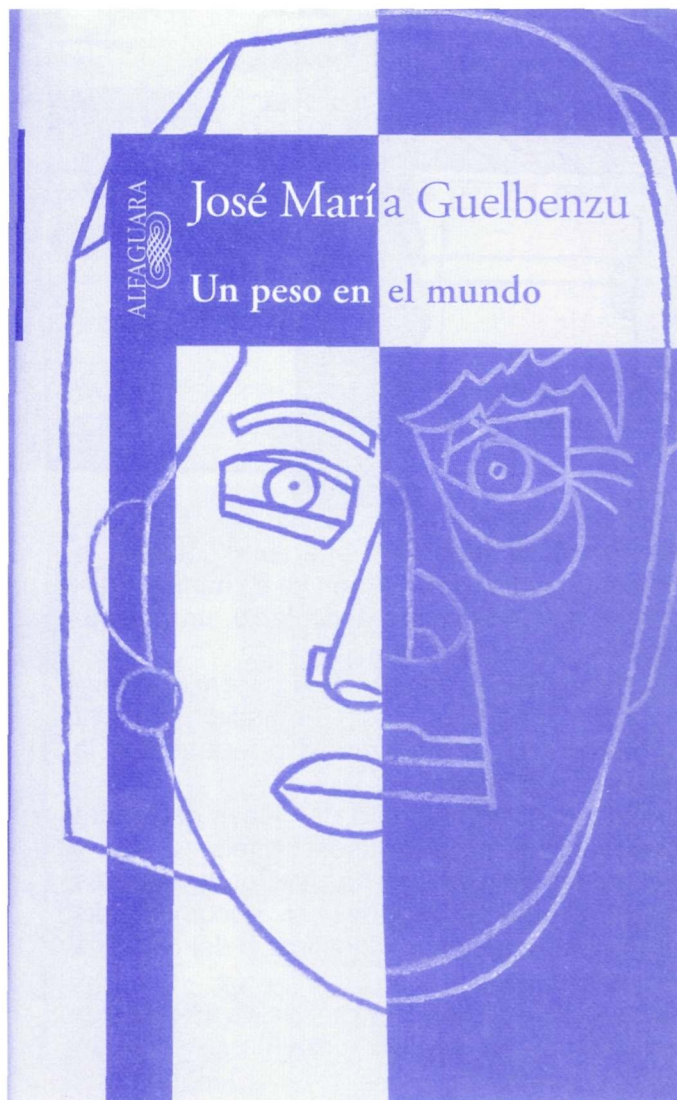
Lucidesa

Una dona de quaranta anys ha de prendre una decisió que pot trsbalsar la seva vida a tots els nivells. Decideix demanar consell a un antic professor universitari que viu aïllat del món. Entre ells s'estableix un diàleg que desvetlla una antiga relació entre els dos i els motius que els han fet arribar allà on són. Les expectatives, els penediments, els secrets desvetllats, la certesa de saber que hom és en una cruïlla, transformen els personatges en un model, de vegades a evitar.

Els sentiments, els pensaments, els equívocs, el conflicte entre una dona que vol apostar per una vida amb més projecció social i un home que ha dimitit de l'opinió dels altres i viu esperant la mort, el possible retrobament d'ambdós com a amants... Són dues vides que passen al davant dels nostres ulls a **Un peso en el mundo**, de José María Guelbenzu. Aquesta novel·la és un exemple de tècnica: tota ella és un diàleg sense acotacions entre els personatges, sense referències als seus gestos, a les mirades, als sentiments. El món exterior a ells s'esvaeix: el temps, l'espai, són dimensions que tan sols es poden deduir de l'intercanvi de frases.

Però, a més, **Un peso en el mundo** és un exemple de lucidesa. Llegint les seves pàgines entenem què significa ser un ésser humà: la voluntat de millorar, el desig de l'èxit, l'obligació d'abdicar d'unes metes per aconseguir-ne unes altres, la fatalitat d'estimar fent mal a qui s'estima i a un mateix, la necessitat que els altres s'assabentin que existim. "Tenir un pes al món" equival a *ser algú*, a estar viu, a viure allunyat de la mort. Ara bé, com diu un dels personatges: "*si tú desapareces, el mundo seguirá siendo para otros; pero ¿qué te importa que exista para otros? (...) El mundo es lo que tú percibes ¿no?, existe porque existes tú, y de repente ¡zas!: te acabas y se acaba el mundo. Cada vez que alguien se muere, se acaba el mundo*". Aquesta idea neutralitza qualsevol temptació d'autoimportància, de projecció cap a un futur que no existeix encara o cap a un passat que ja no és, neutralitza qualsevol necessitat de reconeixement d'uns altres que pateixen -patim- una síndrome comuna: la de ser un ésser incomplet, insignificant.

Llegint aquesta novel·la percebem que la grandesa de l'ésser humà resideix a ser un

projecte, una contínua decisió, un camí que ens mena ineluctablement cap a la mort. La trajectòria pot variar, però la fi és sempre la mateixa. Aquest coneixement, que relativitza tot el que en principi ens sembla important o necessari, és l'estat mental que anomenem "lucidesa". I si, com ens diu el llibre de què us parlo, la lucidesa és una ferida que no cauteritza, és ben cert que sense ella ens aboquem a l'absurd, a sentir que la vida no té sentit.

Aaaah! Encara hi ha algú que es pregunti per a què serveix la literatura?

Rosario Curiel

Hora de fer balanç

En aquestes alçades del curs és hora de fer balanç.

Sembla que fou ahir que vàrem iniciar el nou any escolar i, tanmateix, ja l'estem acabant.

Els primers dies sempre estan plens de nervis, llibres nous, xandalls, carteres, il·lusions i bons propòsits per part de tots. Després el transcurs del temps ens duu a les tasques quotidianes, a la normalitat familiar, veïnal, escolar i extraescolar.

I és en aquests darrers dos àmbits que l'APA ha intentat tenir una intervenció sempre col·laboradora i de participació. Quant a la vessant escolar, participant en les tasques suggerides per l'escola i, de comú acord, portant a terme qualsevol activitat que afavoreixi l'educació dels nostres fills. Quant a l'àmbit extraescolar, un any més, des de l'APA s'han engegat algunes activitats dirigides als alumnes del CEIP Dr. Serés, a les seves famílies i a tots els veïns i les veïnes d'Alpicat.

Així, doncs, aquest any s'ha pogut fer multiesports, atletisme, bàsquet, dibuix, ceràmica,

música, ioga, balls de saló, anglès, natació i patinatge.

Som tots nosaltres: petits i grans, participants i acompanyants, veterans i novells, els qui, amb la nostra col·laboració, participació o, senzillament, aprovació, fem possible que, any rere any, l'èxit de les activitats ens empenyi a continuar la tasca iniciada.

APA del CEIP Dr. Serés d'Alpicat

Fora de cobertura

D'entrada, intento parlar de persones, no pas d'individus ni de gent o de masses. He de confessar que directament (els meus i les meves col·laboradors m'hi obliguen, a voltes) no utilitzo cap d'aquests aparells (absurds i orquestrats, com el *màrqueting* organitzat de l'anomenada *Operación Triunfo*) intitulats, decretats, anomenats, acceptats o repudiats *mòbils*.

Tant se val, si serveixen o no! Allò, però, que no accepto és que amigues i amics et lliurin els seus mòbils amb gran reserva, com si fos una mena de Talmud o Bíblia, i et diguin: "*truca'm a qualsevol moment*". I quan les truques i/o els truques, només reps aquests mots: "*escolta..., bon dia, bona tarda, o bona nit*" no pas per dir estupideses, i després d'una musiqueta, sorgeix una veu que et diu: "*fora de cobertura*".

Aleshores, jo em pregunto, ingenu, com sempre: necessito telèfon, o mòbil, fora de cobertura? Vostès s'imaginin que els números de telèfon mòbil, donats amb discreció i afecte, responguin: fora de cobertura? Clar, les persones fora de tots? Tinc el telèfon, o no el tinc, i prou! En principi, dono el número del mòbil per parlar, per dialogar, no pas per estar fora de cobertura.

Són folls els qui no tenen la clau per entrar a casa, o el lladre que, prèviament, ha perdut l'enginy per apropiarse de béns dels altres? Per favor: no em donin els mòbils amb els quals mai no tinguin res a respondre, ni a dir. Persones de l'Aldosa, de la Massana, de Sornàs, del costat del Pui de la Massana. No m'interessa la por a parlar, sigui on sigui. Els meus pares mai no tingueren mòbils i sempre els trobava per parlar. I quan això no era possible, no sortia la veu estúpida de l'home i/o de la dona que per mitjà del mòbil diu: "*no es troba, es troba fora de cobertura*". Senyores i senyors dels llocs citats, no és el meu món. Ni el d'Alpicat, ni el de Lleida o del món sencer. I, ben entès, aquest advocat mai no porta mòbil, i si volen, sempre em troben. No és un tema de cobertura. Penso que deu ser horrible romandre sense cobertura! Cal pensar que, potser, moltes persones mai no han dialogat amb altres persones. Ni al llit, ni al restaurant, ni al notari, ni a la clínica, ni trepitjant camins?

Trobar-se fora de cobertura no és una mena de suïcidi?

Antoni Morell

Processó al Calvari. Divendres Sant. 29 de març de 2002

20 de gener de 2002
Festa de l'Esport. Homenatge al Srs. Josep Vila i
Jaume Godia, per la seva trajectòria esportiva

3 de febrer
Aforestació del Tossal de la Corona

3 de febrer de 2002
Aviada d'ànecs al Tossal de la Corona

Alpicat, any 1685 dC

